

Tren de sombras.

Xavier Flores

A mesura que avançam, esgotam el nostre fons de goig i esperança. Ja no estam embolcallats en "llana de me" bressolats a l'Eliseu. Quan degustam els plaers de la vida, el seu esperit s'evapora, el sentit empal·lideix! I res no queda si no els fantasmes, les ombres sense vida del que ha estat!" William Harlitz. Quelcom semblant podríem imaginar que pensava Monsieur Fleury si tenim en consideració la dedicació amb què —aquest heterònim de J. L. Guérin segons escrivia V. Erice el març de 2002— captava i enregistrava les seves escenes i records familiars.

El paral·lelisme entre l'obra de Guérin i Erice té un ajornat i necessari comentari. "Passar del manierisme de *Tren de sombras* al realisme, de naturalesa documental, d'*En construcció*, suposa un gir que no està a l'abast de qualsevol; significa, a la vegada, una mostra del risc que el seu director és capaç d'assumir" —reflectia Erice—. Dirigir-se des d'*El Sur* cap a *El sol del membrillo* no està a l'abast de tot el món, com és evident.

La falta de retòrica, l'absència de concessions i de referències de caràcter cultista a les dues últimes pel·lícules dels dos els situen en un pla diferent dintre del panorama cinematogràfic del país.

Les lògiques dificultats que filmografies d'aquestes característiques tro-

ben per a desenvolupar-se a la nostra geografia cultural no fan sinó engrandir el plaer de contemplar-les.

Des de Lumière, Griffith, Flaherty, Chaplin, Ford, Ozu, Dreyer, Ray, Pialat, Eustache, Rivette, Rohmer, Kiarostami fins a Erice i Guérin hi ha quelcom semblant a un territori on queden conservades —com en el cas de Monsieur Fleury— situacions, paisatges, personatges i emocions que no s'esviran mai més, quedaran enregistrades per voluntat dels seus captadors.

"Així he perdut la meua vida, llegint llibres, mirant quadres, anant al teatre, escoltant, pensant, escrivint sobre el que més m'agrada. Solament una cosa m'ha faltat per ser feliç, però, a falta d'aquesta, m'ha mancat tot". 🎬